

[Fischer]

Skulle man gøre det op på en mere forståelig måde, kan man få vældig god vejledning i et lille blad fra FN's informationskontor fra 1982, for det viser nemlig, at f.eks. giver hver dansker til FN-systemets bistandsvirksomhed, altså til FN's hjælp, seks gange så meget som hver østriger og 375 gange så meget som hver sovjetborger. Vi er altså ganske godt stillet. Og ser man nu på regeringens generelle økonomiske politik, så er den stærke vækst i bruttonationalproduktet i sig selv en positiv støtte til u-landsbistanden, hjælpen i kroner og øre stiger hele tiden.

Det foreliggende radikale beslutningsforslag indebærer en opfordring til regeringen om, at Danmark skal øge u-landsbistanden med en fast vækstrate over de næste otte år. Jeg har forstået, at det er FN's 1 pct.-målsætning, der ligger til grund herfor, en målsætning, der betyder, at man skal få alle lande til at forstærke deres engagement. Det er ikke en bindende målsætning, men vi håber, den kan give gode resultater, ikke mindst hos de mange lande med store ydemuligheder, der knap nok har nået den halve procent.

Man kan diskutere, om det foreliggende beslutningsforslag er udtryk for en rigtig rytme, en rigtig måde at forøge dansk u-landsbistand på. Vi er dog åbne over for en udvalgsdrøftelse af hele problemstillingen med henblik på, som jeg nævnte, at vi kan bibeholde stabiliteten i dansk u-landsbistand.

Der har hidtil i dansk bistandspolitik som på andre udgiftsområder måttet tages hensyn til tilstanden i dansk økonomi. Det kommer vi heller ikke uden om i fremtiden, men den gode vilje er klart til stede, og ser man på, hvad tidligere regeringer har gjort, så har de også kigget på den økonomiske situation. Det er jo interessant at se, når nu hr. Kelm-Hansen går så stærkt ind i denne debat, at for bare to år siden, da socialdemokratiet den 1. september fremlagde en spareplan, gik man hårdt til u-landsbistanden, da ville man sænke procenten. Hvad denne regering har gjort, er udtryk for et helt andet og stærkere engagement, og derfor synes jeg ikke, vi skal gøre det til en partipolitisk kappestrid om, hvem der er dygtigst. Vi er alle meget positive.

Jeg vil sige, at udenrigsministeren klart har redegjort for flygtningeproblematikken, ligesom vor politiske ordfører, hr. Gammelgaard, også har nævnt, hvor mange penge

staten i øvrigt – det er vel et milliardbeløb – vil bruge i den kommende tid på dette, og det er også udtryk for et stærkt engagement.

Jeg vil sige til slut, at vi bør være meget opmærksomme på, at vi får optimal virkning af den danske indsats i u-landene på mange forskellige måder, og derfor er det et område, vi kan centrere interessen om i den kommende tid.

Bjørn Elmquist (V):

Der er traditionelt bred enighed om dansk u-landsbistand i folketinget; det er vi glade for, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at bevare den. Samtidig kan vi fastslå, at vi internationalt set ikke ligger så ilde endda; vi er blandt de få lande, som ligger mellem 0,7 og 1 pct. af bruttonationalproduktet, som udgør FN's mål. Mit parti vil gerne være med til at forhøje vores u-landsbistand og også en skønne dag, når det er muligt, øge stignings-takten. En årlig stigning på 0,03 pct. til 1992 kan man selvfølgelig godt tage som et præcist mål, men man kunne også tage andre procentsatser og andre datoer. At låse sig fast på den måde mener vi vil være forkert. Det må tilpasses den aktuelle økonomiske situation, og det er der argumenteret for af et par af dem, der allerede har været på talerstolen, så det skal jeg ikke gøre voldsomt meget mere ud af.

Jeg vil tillade mig at komme med et par bemærkninger til socialdemokratiets ordfører, hr. Kelm-Hansen, som jo holdt, jeg ved ikke, om det var en valgtale, men jeg synes nok, at den var noget overraskende på baggrund af det, socialdemokratiet har gjort, når det har været i regering.

Hr. Kelm-Hansen talte om, at det var godt at få fjernet det par skønhedspletter, som var blevet sat på udviklingen i dansk u-landsbistand. Jeg ved ikke, om det er skønhedspletter. Jeg tænker også på det forlig, som hr. Fischer just nævnte, som blev indgået i 1982, da socialdemokratiet havde regeringen, hvor man under indtryk af en ganske alvorlig økonomisk situation – ja, så alvorlig var den, at socialdemokratiet opgav regeringsmagten i september eller august 1982 – var inde på ideer om ligefrem at nedsætte vores bistand, så vi kom ned på 0,7 pct. igen.

I den forbindelse kommer jeg til at tænke på, hvad den franske udenrigsminister, med-